

Sygn. akt II AKa 52/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Dorota Tyrała (spr.)

Sędziowie: SA – Ewa Gregajtys

SA - Ewa Leszczyńska – Furtak

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Grajber

przy udziale Prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2022 r.

sprawy:

Z. E. (1)

syna J. i G. z d. S.

urodz. (...) w S.

oskarżonego z art. 116 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art. 305 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej w zw. z art. 112 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. oraz z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 19 listopada 2020 r., sygn. akt XVIII K 318/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżonego Z. E. (1) w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania odwoławczego, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 52/21

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	I	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

**wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 listopada 2020 r.,
sygn. akt XVIII K 318/19**

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Sąd Apelacyjny nie przeprowadzał postępowania dowodowego

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1)	<p>Obraza prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu I zarzucanego oskarżonemu, tj. art. 116 ust. 1 i 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych oraz art. 305 ust. 1 i 3 ustawy prawo własności przemysłowej poprzez błędne uznanie, że w przedmiotowej sprawie, nawet przy przyjęciu, że Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy z czym obrona się nie zgadza, oskarżony nie może powoływać się na „prawo wyczerpania” w sytuacji gdy pokrzywdzony – firma (...) nie dość, że nie reagowała na stwierdzony już wcześniej „wyciek” kluczy aktywacyjnych systemu W. dokonany prawdopodobnie przez pracownika firmy (...) czym mogła przejawiać istnienie pozakodeksowego kontraktu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>„zgody dysponenta dobrem” w myśl art. 51 ust. 3 ustawy prawo autorskie, to jednocześnie też otrzymała od firmy (...) rekompensatę za ten „wyciek” i dlatego nie sposób uznać jej za pokrzywdzoną w sprawie.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut obrońcy oskarżonego i przedstawiona w tym zakresie argumentacja nie zasługuje na uwzględnienie.</p> <p>Zarzut obrazy prawa materialnego może być podniesiony wówczas, gdy co do danego uchybienia skarżący nie kwestionuje ustaleń faktycznych – a taka sytuacja w niniejszej sprawie nie zachodzi.</p> <p>„Obraza prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu lub niezastosowaniu, w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można więc mówić o naruszeniu przepisów prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę.” (vide przykładowo: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2020 r., I KK 29/19).</p> <p>We wniesionej apelacji skarżący obrońca kwestionował prawidłowość ocen i ustaleń faktycznych przypisanego oskarżonemu czynu z art. 116 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art. 305 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej w zw.</p>		

z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia czynu – co powoduje, że apelacja jest wewnątrznie sprzeczna.

W pełni podzielić należy stanowisko wyrażone przez Sąd I instancji, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że:

- oskarżony nie miał zakupionej licencji na instalację oprogramowania komputerowego, które stanowi utwór w rozumieniu art. 1 ust.2 pkt 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych – oprogramowanie to pochodziło od osób, które nie miały uprawnień do jego sprzedaży, przez co oskarżony nie nabył żadnych praw, które mógłby przenieść na inne osoby;

- oskarżony instalując oprogramowanie komputerowe udostępniał ten program do użytku innym osobom, które miały z tych komputerów korzystać – w konsekwencji rozpowszechnił cudzy utwór;

- oskarżony w celu wprowadzenia do obrotu oznaczył towary (w tym przypadku komputery) podrobionym znakiem towarowym (zamieszczając podrobione etykiety certyfikatów autentyczności -COA), którego nie miał prawa używać, a czynu tego dopuścił się w stosunku do mienia znacznej wartości (w rozumieniu art. 115§5 k.k.);

- oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ponieważ będąc podwykonawcą firmy (...) rozpowszechnił cudze oprogramowanie oczekując wynagrodzenia za wykonanie tych czynności .

Powyższe ustalenia faktyczne przekładają się na znamiona czynu przypisanego oskarżonemu w wyroku – i znalazło odzwierciedlenie w jego opisie. Tym samym skoro przyjęta w wyroku kwalifikacja prawna czynu odpowiada poczynionym w sprawie ustaleniom faktycznym – stawiany zarzut obrazy prawa materialnego jest bezzasadny.

Podzielić także w pełnym zakresie należy stanowisko wyrażone w sprawie przez Sąd I instancji odnośnie braku podstaw do powoływania się w niniejszej sprawie na tzw. „prawo wyczerpania” – skoro oskarżony nie dysponował potwierdzeniem deinstalacji oprogramowania od poprzedniego użytkownika.

Skarżący obrońca nie zgadzając się z tym poglądem odwołuje się w swej argumentacji do treści art. 51 ust. 3 ustawy prawo autorskie i twierdzi, że skoro firma (...) zapłaciła firmie (...) rekompensatę za „wyciek” kluczy aktywacyjnych to ich dalsza dystrybucja nie podlega ochronie autorskich praw majątkowych firmy (...). W ocenie skarżącego w realiach niniejszej sprawy nastąpiła w tej sytuacji „zgoda dysponenta dobrem” i w myśl powołanego przepisu art. 53 ust. 3 ustawy prawo autorskie wprowadzenie do obrotu przedmiotowego oprogramowania na terytorium Europejskiego Obszaru Geograficznego wywarło ten skutek, że uprawniony- w tym wypadku firma (...)- wyczerpał swoje prawo do zezwalania na dalszy obrót egzemplarzem danego programu a tym samym dalsza dystrybucja tych programów nie powoduje pokrzywdzenia firmy (...) i jest legalna.

Przypomnieć zatem godzi się, że zgodnie z treścią art. 51 ust. 3 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych „wprowadzenie do obrotu oryginału albo egzemplarza utworu na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego wyczerpuje prawo do zezwalania na dalszy obrót takim egzemplarzem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z wyjątkiem jego najmu lub użyczenia”.

Na gruncie tego przepisu ugruntowane jest w judykaturze i doktrynie jednolite stanowisko, że „do wprowadzenia do obrotu” nie dochodzi w prawie autorskim dopóty, dopóki nie nastąpił skutek rzeczowy czynności prawnej (np. w ramach umowy sprzedaży, zamiany czy darowizny). Innymi słowy, pozostaje ono w zawieszeniu do momentu, w którym własność egzemplarza przejdzie na nabywcę. Ma to miejsce w szczególności w przypadku sprzedaży z zastrzeżeniem prawa własności. Art. 589 k.c. – „własność egzemplarza przechodzi dopiero z chwilą uiszczenia pełnej ceny przez kupującego” - z tym ostatnim momentem nastąpi też wprowadzenie do obrotu, o którym stanowi przepis. (por. Niewęłowski Adrian, Prawo autorskie. Komentarz, WKP 2021).

Skarżący obrońca całkowicie pomija fakt, że w niniejszej sprawie „Uгода” pomiędzy firma (...) a Spółką (...) Sp. z o.o. została zawarta już po czynach przypisanych oskarżonemu w niniejszym postępowaniu w związku z ujawnionymi nieprawidłowościami (vide k. 59708, t.299) i wówczas dopiero doszło do zakupu legalizującej licencji przez (...) sp. z o.o. na 2 500 programów operacyjnych M. (...) 1 L.

L. G. G. O. od (...) dla Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej uprawniającej do korzystania z W. (...) oraz wcześniejszych edycji oprogramowania W., w tym W. (...).1.

Zwrócić uwagę także godzi się, że zgodnie z treścią art. 49 k.p.k. pokrzywdzonym jest każdy podmiot, którego dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone bądź zagrożone przestępstwem. „Pokrzywdzonym może być w procesie karnym jedynie ten, kogo przestępstwo dotyka bezpośrednio i narusza w taki sposób jego dobro prywatne, chronione przez naruszony przez sprawcę przepis, lub zagraża temu dobru. O pokrzywdzeniu decyduje bezpośredniość naruszonego lub zagrożonego przestępstwem dobra (postanowienie SN z 17.11.2005 r., II KK 108/05, OSNwSK 2005, poz. 2094). Powyższe powoduje, że nie ma znaczenia dla uznania statusu pokrzywdzonego czy w sprawie doszło do wystąpienia szkody. Z wywodów skarżącego obrońcy tymczasem wynika, iż w sposób nieprawidłowy wiąże on status osoby pokrzywdzonej z wystąpieniem rzeczywistej szkody.

Lp.	Zarzut	
2)	Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia: - art. 7 k.p.k. polegająca na dokonaniu dowolnej, wbrew zasadom logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w postaci:	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

a. zeznań świadka P. B. (1) poprzez uznanie ich za w pełni wiarygodnych w sytuacji uprzedniej karalności tego świadka w związku z wcześniejszym przetargiem za dostarczenie sprzętu komputerowego dla komendy Głównej Policji (...), Sąd winien podejść do zeznań tego świadka z dużą dozą ostrożności, tym bardziej, że świadek całą winą za instalację nielegalnego oprogramowania przerzuca wyłącznie na oskarżonego w sytuacji, gdy jedynym dowodem mającym świadczyć o tym, że zakupu przedmiotowych programów operacyjnych W. miał dokonać oskarżony są wyłącznie zeznania tego świadka, a ponadto świadek A. P. w swoich zeznaniach przed sądem wyraźnie wskazał, że P. B. zwał wszystko na swojego podwykonawcę – oskarżonego; na wiarygodność świadka rzutuje także fakt braku zdziwienia danymi swojej firmy umieszczonymi na fakturze przekazanej przez oskarżonego;

b. zeznań świadka W. S. poprzez uznanie ich za w pełni wiarygodnych co do całkowitego zaprzeczenia wystawienia faktury o numerze (...) r. w sytuacji, gdy Sąd biorąc pod uwagę skalę przedsięwzięcia w jakim miała uczestniczyć firma tego świadka – (...) Sp. z o.o. te zeznania winny być oceniane z dużą dozą ostrożności, gdyż świadek ten miał bezpośredni interes w zaprzeczeniu prawdziwości tej faktury, gdyż w przeciwnym razie i on poniósłby odpowiedzialność karną w tej sprawie dlatego nie można przyjąć za Sądem I instancji, że nie było powodów by odmówić wiary tym zeznaniom;

c. zeznań świadka A. A. poprzez pominięcie istotnej okoliczności wynikającej z zeznań tego

świadka, tj. tego, że świadek wskazała, że firma (...) miała wiedzę o tym, że wykradzione zostało prawdopodobnie przez pracownika firmy (...) wiele kluczy aktywacyjnych programu W. (...).¹ lecz faktu tego nie zgłaszała organom ścigania, a ponadto co niezmiernie istotne dla sprawy od firmy (...) firma (...) miała otrzymać za to rekompensatę pieniężną, wobec tego nie sposób jest mówić w tej sytuacji o tym, że doszło do pokrzywdzenia firmy (...) w wyniku wykorzystania kluczy, za które ta firma otrzymała już wcześniej rekompensatę;

d. wyjaśnień oskarżonego poprzez odmowę dania wiary oskarżonemu co do okoliczności związanych z przekazaniem P. B. faktury nr (...) oraz co do jego faktycznej roli w przetargu ograniczającej się jedynie do instalacji i konfiguracji systemów operacyjnych nabytych bezpośrednio przez firmę (...) na sprzęcie dostarczonym przez firmę (...) w sytuacji, gdy w magazynie użytkowanym przez oskarżonego nie znaleziono chociażby plotera bądź innego specjalistycznego sprzętu, który miałby służyć do wydrukowania tak wielkiej ilości certyfikatów autentyczności oraz kluczy aktywacyjnych jak w przedmiotowym postępowaniu, zaś zabezpieczona została jedynie mała drukarka, która nie pozwalała na wykonanie takiego zadania, a ponadto Sąd nie wziął pod uwagę faktu, że rola oskarżonego miała sprowadzać się tylko do instalacji oprogramowania, co potwierdzili także świadkowie A. P. oraz P. P., gdyż takie informacje otrzymali od P. B.;

Wskutek wyżej wymienionych błędów w ocenie materiału dowodowego doszło do przyjęcia

	<p>przez Sąd I instancji błędnych istotnych ustaleń faktycznych sprawy takich jak:</p> <ul style="list-style-type: none"> - oskarżony miał dokonać zakupu systemu M. (...).1 P. (...).1 O. oraz zaopatrzyć komputery w certyfikaty autentyczności (...) samodzielnie nabyte, w sytuacji gdy to firma (...) w imieniu której działał P. B. dokonała zakupu wszystkich przedmiotowych systemów operacyjnych W. a rolą oskarżonego było jedynie ich zainstalowanie w dostarczonych komputerach oraz ich konfiguracja, - oskarżony miał działać na szkodę firmy (...), w sytuacji gdy firma (...) miała otrzymać rekompensatę o firmy (...) za wykorzystanie wykradzonych kluczy aktywacyjnych, które znajdowały się w komputerach przygotowanych przez oskarżonego. 	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przedmiotowy zarzut nie jest uzasadniony, bowiem sprowadza się do samego zakwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z ustaleniami sądu. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do wniosku o popełnieniu przez sąd istotnego błędu ustaleń. Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu w zakresie istotnych ustaleń, czego skarżący skutecznie nie czyni (tak też: wyr. SN z 01.03.2007 r., WA 8/07, OSNwSK 2007/1/559). Analiza sposobu procedowania Sądu meriti, a także lektura pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia nie wykazała, aby przeprowadzone postępowanie było dotknięte</p>		

wadami, a w szczególności nastąpiło z naruszeniem przepisów art. 7 k.p.k. Dysponując kompletnym materiałem dowodowym Sąd I instancji dokonał jego analizy oraz oceny, którym nie sposób zarzucić dowolności, niekonsekwencji, czy też braku logiki a zarazem sprzeczności z dyspozycją art. 7 k.p.k. Sposób rozumowania Sądu a quo w pełni bowiem odpowiada zasadom logicznego myślenia, odpowiadając zarazem wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego – i w efekcie Sąd orzekający w sprawie na podstawie prawidłowo zgromadzonego i ocenionego materiału dowodowego dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych odnośnie popełnienia czynu przypisanego mu w punkcie I wyroku.

Ad a) Zarzuty obrońcy oskarżonego odnośnie oceny dowodu z zeznań świadka P. B. (1) są bezzasadne. Sąd prawidłowo ustalił, że to świadek był osobą, która zleciła oskarżonemu instalację oprogramowania w ramach wykonywanego na rzecz Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej zamówienia. Wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy Sąd meriti dostrzegł wcześniejszą karalność tak świadka B., jak i oskarżonego w związku z czynem dotyczącym innego przetargu na dostarczenie sprzętu komputerowego co do którego toczyło się postępowanie w sprawie sygn. akt XVIII K 145/17 Sądu Okręgowego w Warszawie - bowiem nie tylko dysponował aktami tejże sprawy, ale także w toku niniejszego postępowania wprowadził materiał dowodowy pochodzący z przedmiotowej sprawy w postaci wyjaśnień oskarżonego Z. E. (1) (vide k. 1743- 1744, t. 299) oraz zeznań (wyjaśnień) świadka P.

B. (1) (vide t. 299: k. 59.621-59.626 – wyrok w sprawie XVIII K 145/17, k. 59.660-59.695 – odpisy protokołów rozpraw, k. 59.696-59.706 – opinia informatyczna, k. 59.708-59.716 – ugoda, wyjaśnienia Z. E. – k. 59.717 – 59.719, wyjaśnienia P. B. (1) k. 59.720-59.721).

W realiach niniejszej sprawy jest nie budzi najmniejszych kontrowersji, że to oskarżony jako podwykonawca był odpowiedzialny za instalację oprogramowania w komputerach w ramach realizacji zamówienia Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej – i taka czynność sprawcza została mu przypisana w ramach czynu z punktu I skarżonego wyroku. Sąd nielogiczne jest argumentowanie i dotknięte wewnętrzną sprzecznością przez skarżącego obrońcę, że z dużą dozą krytycyzmu należy podchodzić do zeznań tego świadka, bowiem „świadek całą winą za instalację nielegalnego oprogramowania przerzuca wyłącznie na oskarżonego w sytuacji, gdy jedynym dowodem mającym świadczyć o tym, że zakupu przedmiotowych programów operacyjnych (...) miał dokonać oskarżony są wyłącznie zeznania tego świadka. Ponownie podkreślić zatem należy, że opis czynu przypisanego w punkcie I wyroku nie dotyczy „zakupu” oprogramowania a instalacji nieoryginalnego oprogramowania M. (...) i P. (...) i umieszczenia na obudowach komputerów podrobionych etykiet certyfikatów Autentyczności ((...)); niemniej zauważenia wymaga, iż trafnie – bo w oparciu o całokształt materiału dowodowego, w tym wyjaśnień złożonych przez oskarżonego Z. E. (1) – Sąd I instancji wskazał, że oskarżony przekonywał, że

przy instalacji oprogramowania na potrzeby innego zamówienia publicznego, w ramach działalności prowadzonej we współpracy z firmą (...), korzystał z legalnych źródeł. Podał wówczas, że „jeżeli wgrywałem oprogramowanie to zakupywałem je wcześniej na zlecenie P. B. (1) – nowe i na rynku wtórnym w zależności, jak chciał P. B. (1). Ja z P. B. (1) podpisałem umowę o współpracy na początku naszej znajomości a potem odbywało się to za pomocą telefonu i e-maila” (vide k. 59.7118v). Zważywszy na fakt, że niniejsze postępowanie dotyczyło realizacji umowy w ramach zamówienia publicznego na dostawę komputerów, w których zainstalowane zostało nieoryginalne oprogramowanie firmy (...).1 P. (...) z umieszczonymi na obudowach komputerów podrobionymi etykietami Certyfikatów Autentyczności (...) w ramach zamówienia dla jednostek organizacyjnych Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej – a wszczęte zostały także inne postępowania dotyczące czynów, co do których zarzuty zostały przedstawione m.in. Z. E. (1), zaś ich treść wskazuje, że dotyczyły zdarzeń mających miejsce w zbliżonym czasokresie jak w niniejszej sprawie, ich istotą było dostarczanie w ramach zamówienia publicznego do jednostek Skarbu Państwa: Ministerstwa Finansów, Ministerstwa Zdrowia (sprawa PO IX Ds.2016 prowadzona przez Prokuraturę Okręgową w Szczecinie) oraz do Komendy Głównej Policji (sprawa sygn. akt XVIII K 145/17) komputerów z nieoryginalnym oprogramowaniem – trafnie Sąd Okręgowy uznał, że celowe jest odniesienie się do wyjaśnień składanych w innych sprawach przez oskarżonego E., zważywszy na łączność podmiotową

i przedmiotową z niniejszą sprawą. Podkreślenia jednak wymaga, że wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy – zeznania świadka P. B. (1) nie są jedynym dowodem zakupu przedmiotowych programów operacyjnych W. przez oskarżonego – bo powyższe wprost wynika z przytoczonych powyżej wyjaśnień oskarżonego. Odwoływanie się z kolei przez skarżącego obrońcę jedynie do fragmentu zeznań złożonych przez świadka A. P. (2) na rozprawie w dniu 4 września 2020 r., (tj.: „nie pamiętam tłumaczenia P., on zwał wszystko na swojego podwykonawcę” vide k. 59.736v), z pominięciem pełnej treści tego dowodu - nie może odnieść zamierzonego skutku w postaci podważenia wiarygodności P. B. (1) i w efekcie skutecznego zakwestionowania zasadności zarzutów stawianych oskarżonemu. Po pierwsze: skoro i A. P. (2) został skazany w sprawie sygn. akt XVIII K 145/17 to dotyczą go tożsame zastrzeżenia, jak zgłoszone przez obrońcę w stosunku do P. B. (1) („jest osobą karaną”). Po drugie: świadek A. P. (2) podał, że w ramach współpracy przy realizacji przetargów współpracował jako właściciel i przedstawiciel firmy (...) z firmą (...), która była odpowiedzialna za instalację oprogramowania na komputerach, zaś jednym z podwykonawców był Z. E. (1) – a tym samym udział oskarżonego w instalacji oprogramowania na przedmiotowym sprzęcie nie tylko nie został wykluczony, a wręcz potwierdzony. Po trzecie wreszcie: cytowane przez obrońcę stwierdzenie świadka z rozprawy jest na tyle ogólne, że nie pozwala na uznanie, że jest to okoliczność w

ekskulpująca i mająca znaczenie dla ustalenia winy oskarżonego.

Ad b) Brak jest podstaw do zakwestionowania prawidłowości oceny zeznań świadka W. S. dokonanej przez Sąd meriti. Trafnie wskazał Sąd Okręgowy, że brak jest podstaw do tego, by odmówić wiarygodności temu dowodowi – skoro przedmiotowa faktura nr (...) z dnia 2 września 2015 r. na kwotę 487.867,20 zł, która miała rzekomo być wystawiona przez (...) Sp. z o.o. (bo tej firmie odpowiadał wskazany na fakturze NIP) – zawierała nieprawidłowy adres firmy, nieprawidłową jej nazwę, numeracja faktury była niezgodna z numeracją prowadzoną przez firmę, a z danych wskazanych na fakturze zgadzał się tylko rachunek bankowy. W tej sytuacji brak jest podstaw do zakwestionowania twierdzenia świadka W. S., że firma (...) Sp. z o.o. nigdy nie sprzedała oprogramowania W. (...).1 pro OEM w liczbie 2479. obrońca zarzucając, że świadek W. S. jest niewiarygodny „bowiem miał bezpośredni interes w zaprzeczeniu prawdziwości tej faktury, gdyż w przeciwnym razie również i on poniósłby odpowiedzialność karną w tej sprawie” – pomija kwestie powyżej omówione a odnoszące się bezpośrednio do samej treści faktury i stwierdzonych w jej zapisach niezgodności ze stanem rzeczywistym – przez co nie podważył skutecznie ustalenia, że przedmiotowa faktura była podrobiona.

Ad c) Kontrola odwoławcza dokonana w sprawie nie potwierdziła zarzutu skarżącego obrońcy, że zeznania świadka A. A. zostały ocenione przez Sąd meriti w sposób dowolny. Poddając analizie

argumentację Sądu I instancji oraz zarzuty skarżącego w tym zakresie, Sąd Apelacyjny uznał, iż stanowisko obrońcy nie było przekonujące. Sąd okręgowy uznał, że zeznania świadka poprzedzone zapoznaniem się przez niego z bazami danych firmy (...) i wykonaniem zestawień pozwalających na ocenę czy wykorzystane przez oskarżonego klucze oprogramowania pochodziły z legalnych źródeł – są bezstronne i zgodne z prawdą. Skarżący nie przedstawił argumentów podważających słuszność powyższego stanowiska. Powtórzyć należy za Sądem I instancji, że nie ma podstaw do kwestionowania bezstronności świadka, skoro w swoich relacjach podała także okoliczności korzystne dla oskarżonego – wskazując, że część z wykorzystanych kluczy miała legalne pochodzenie. Z kolei kwestionując pominięcie przy ocenie tego dowodu okoliczności wskazanych przez świadka, że firma (...) miała wiedzę o tym, że wykradzono jej klucze aktywacyjne programu W. (...).¹ lecz faktu tego nie zgłaszała organom ścigania, a ponadto M. otrzymała za to od firmy (...) rekompensatę pieniężną, wobec tego nie sposób jest mówić w tej sytuacji o tym, że doszło do pokrzywdzenia firmy (...) w wyniku wykorzystania kluczy, za które ta firma otrzymała już wcześniej rekompensatę – obrońca pomija, że Sąd uwzględnił w wyroku, że w niniejszej sprawie firma (...) żadnej szkody materialnej de facto nie poniosła, a to z uwagi na zakup legalizującej licencji przez (...) sp. z o.o. na 2 500 programów operacyjnych M. (...) 1 L. L. G. G. O. od (...) dla Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej, która uprawnia do korzystania z W. (...) oraz wcześniejszych

edycji oprogramowania W., w tym W. (...).1. – co miało miejsce po ujawnieniu nieprawidłowości w realizacji zamówienia będącego przedmiotem niniejszego postępowania. Z tych też względów mimo złożonego w niniejszej sprawie przez firmę (...) wniosku o naprawienie szkody – Sąd o takim obowiązku nie orzekł.

Ad d) Stawiając zarzut dowolnej oceny wyjaśnień oskarżonego Z. E. (1). Skarżący obrońca pomija, że w niniejszej sprawie oskarżony skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Tym samym brak jest podstaw do skutecznego twierdzenia, że Sąd I instancji nie uznał za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego co do okoliczności związanych z przekazaniem P. B. (1) faktury numer (...) oraz co do jego faktycznej roli w przetargu wykonywanym na rzecz Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej. Argumentacja skarżącego obrońcy, że rola oskarżonego była czysto techniczna i ograniczała się wyłącznie do „instalacji i konfiguracji systemów operacyjnych nabytych bezpośrednio przez firmę (...) na sprzęcie dostarczonym przez firmę (...)” – bowiem takich wyjaśnień oskarżony w niniejszej sprawie nie składał. Całkowicie chybione jest także argumentowanie przez obrońcę i nie wytrzymuje krytyki, że brak odnalezienia w magazynie użytym przez oskarżonego specjalistycznego sprzętu który miałby służyć do wydrukowania tak wielkiej ilości certyfikatów autentyczności oraz kluczy aktywacyjnych – skoro czyn przypisany oskarżonemu w pkt I wyroku wskazuje, że działanie oskarżonego polegało na „instalowaniu” nielegalnego

oprogramowania, a nie jego wytwarzaniu.

Brak jest podstaw do podzielenia zarzutu skarżącego obrońcy, że w sprawie doszło do błędnych ustaleń faktycznych mających wpływ na treść wyroku. Przypomnieć w tym miejscu godzi się, że błąd ustaleń faktycznych (art. 438 pkt 3 k.p.k.) zachodzi, gdy treść dokonanych ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd nie odpowiada zasadom rozumowania, a błąd mógł mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut taki nie jest uzasadniony, gdy sprowadza się do zakwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z ustaleniami sądu. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom odmiennego poglądu nie wystarcza do wniosku o popełnieniu przez sąd istotnego błędu ustaleń. (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 6 czerwca 2019 r., II AKa 76/19).

W niniejszej sprawie skarżący obrońca generalnie nie wykazał nieprawidłowości w rozumowaniu Sądu w zakresie istotnych ustaleń. Tym samym wniesiona apelacja obrońcy z uwagi na bezpodstawność zawartych w niej zarzutów okazała się bezzasadna – i to w stopniu graniczącym z oczywistą bezzasadnością.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że oskarżony dopuścił się czynu z art. 116 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art. 305 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia czynu – i przypisując go w wyroku m.in. ustalił, iż oskarżony instalował

<p>oprogramowanie szczegółowo opisane w treści przypisanego czynu z podrobionymi etykietami certyfikatów autentyczności (COA).</p> <p>Nie budzi także zastrzeżeń prawidłowość ustaleń Sądu I instancji działanie oskarżonego na szkodę firmy (...) – oskarżony instalował oprogramowanie firmy (...) na komputerach i oznaczał je podrobionymi znakami towarowymi (...) i (...), których nie miał prawa używać i rozpowszechniać bez pisemnej zgody i upoważnienia M., bowiem były zarejestrowane jako prawnie chronione.</p>		
Lp.	Zarzut	
<p>3)</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia:</p> <p>- oskarżony miał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przekazać drogą mailową P. B. podrobioną fakturę nr (...) dnia 2 września 2015 r. podczas gdy treść tej faktury w żaden sposób nie łączyła się z oskarżonym i prowadzoną w ówczesnym czasie przez oskarżonego działalnością, jak również w sprawie nie zgromadzono żadnego dowodu, który pozwalałby wykazać w jaki sposób oskarżony miałby odnieść korzyść z posłużenia się tą fakturą, ponadto treść faktury wskazuje, że nabywcą spornych programów była firma (...), nie zaś firma oskarżonego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na podstawie całokształtu zgromadzonych w sprawie dowodów</p>		

Sąd meriti dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie II aktu oskarżenia. Sąd Apelacyjny w pełni podziela w odniesieniu do tego czynu dokonaną w sprawie ocenę dowodów i poczynione na tej podstawie ustalenia faktyczne, co zwalnia z obowiązku ponownego ich przytaczania (vide pkt 1.1.2 oraz 3.1 uzasadnienia)

W pierwszym rzędzie wskazać należy, że przedmiotowa faktura nr (...) z dnia 2 września 2015 r. na kwotę 487.867, 20 zł zawierała nr NIP – jednak ani nazwa firmy, ani jej adres nie odpowiadał firmie zarejestrowanej pod tymże numerem; także wskazana w fakturze numeracja była niezgodna z numeracją prowadzoną przez spółkę (...) Sp. z o.o., a wyłącznie prawidłowy był nr konta bankowego. Dowody w postaci zeznań P. B. (1), D. B. i A. P. (2) są ze sobą zgodne i korespondują z zeznaniami świadka W. S., który zaprzeczał by sprzedaż udokumentowana fakturą miała miejsce i taka faktura została wystawiona.

W realiach niniejszej sprawy nie budzi najmniejszych wątpliwości trafność ustalenia Sądu Okręgowego, że ten podrobiony dokument został przesłany z poczty elektronicznej użytkowanej przez oskarżonego do P. B. (1), po to by wykazać legalność certyfikatów autentyczności oraz po jej zaakceptowaniu – uzyskać wynagrodzenie za wykonanie swojej usługi.

„Dokument jest podrobiony wówczas, gdy nie pochodzi od tej osoby, w imieniu której został sporządzony, zaś

przerobiony jest wówczas, gdy osoba nieupoważniona zmienia dokument autentyczny” (wyrok SN z 27.11.2000 r., III KKN 233/98, Prok. i Pr.-wkł. 2001/5, poz. 4).

Podrabianiem jest nadanie jakiemuś przedmiotowi (np. piśmu) pozorów dokumentu w celu wywołania wrażenia, że zawarta w nim treść pochodzi od wymienionego w nim wystawcy, podczas gdy w rzeczywistości tak nie jest. W grę może wchodzić podrobienie całości dokumentu lub tylko jego fragmentu. „Podrobieniem będzie więc zarówno podrobienie całego tekstu [...] dokumentu wraz z podpisem, jak i podrobienie samego podpisu. Nie czyni przy tym różnicy, czy osoba, której podpis podrobiono, w rzeczywistości istnieje i nosi imię i nazwisko, które podrobiono, czy też osoba ta nie istnieje” (Peiper, Komentarz, s. 395). Jak podniósł Sąd Najwyższy w wyroku z 4.12.2002 r., III KKN 370/00, LEX nr 74375: „Z punktu widzenia przedmiotu ochrony przestępstwa z art. 270 kk obojętne jest, czy podrobiony został oryginał dokumentu, jego kopia czy kserokopia.

Treść art. 270 § 1 k.k. nie pozostawia wątpliwości co do tego, że statuuje on odpowiedzialność karną za trzy postacie zabronionego zachowania, stanowiącego przestępstwo fałszowania dokumentów, tj.: podrobienie dokumentu w celu użycia go jako autentyczny, przerobienie dokumentu w celu użycia go jako autentyczny oraz

użycie dokumentu podrobionego lub przerobionego jako autentycznego		
	Wniosek	
O zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od obu zarzucanych mu czynów ewentualnie O uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Trafność rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego i bezpodstawność zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego skutkowałą brakiem podstaw do uwzględnienia wniosków końcowych dotyczących sposobu rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy przez Sąd odwoławczy.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Brak
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	

<u>1.</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Całość rozstrzygnięcia Sądu I instancji</u>	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w oparciu o swobodną ocenę dowodów, dokonał właściwej oceny prawnej ustalonego zachowania oskarżonego, wymierzył oskarżonemu kary jednostkowe oraz karę łączną pozbawienia wolności, które nie noszą cech rażącej surowości. W związku z tym zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Nie dotyczy	
Zwiąże o powodach zmiany	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
<u>Nie dotyczy</u>	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
Nie dotyczy		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Brak	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Sąd zwolnił oskarżonego Z. E. (1) w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania odwoławczego, wydatkami obciążając Skarb Państwa – uznając, że zachodzą w sprawie warunki z art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.

7. PODPIS

Ewa Gregajtys Dorota Tyrała Ewa Leszczyńska – Furtak

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	I		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 listopada 2020 r., sygn. akt XVIII 318/19		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# Zmiana